

Παραλίγο μακαρίτες

μουσικοί»

Ο πίνακας του Νίκου Εγγονόπουλου «Οι

Επιβαίνοντας ως συνοδηγός σε αγροτικό τετρακίνητο, μαζί με δύο συναδέλφους, μετά από ατυχή χειρισμό, ίσως και λόγω προβλήματος στο όχημα, βρεθήκαμε να κάνουμε τούμπες στην άκρη του δρόμου Ηγουμενίτσα – Γιάννενα. Το αυτοκίνητο πήρε τρεις τούμπες για να βρεθεί τελικά στην ίδια κατεύθυνση όρθιο αλλά με σταπατασαρισμένο ουρανό. Λιποθύμησα στην πτώση από χτύπημα στο κεφάλι. Συνήλθα όταν τέλειωσαν οι τούμπες.

Με βγάλανε έξω και μου έκανε εντύπωση πόσο πανικόβλητοι ήταν όλοι όσοι έτρεξαν από γύρω, αφού χρειάστηκε να τους πω εγώ ότι πρέπει να ξαπλώσω και να αφήσουν τα αίματα και να κοιτάξουμε να προφυλαχτούμε από σοβαρότερα προβλήματα στο κεφάλι ή την σπονδυλική στήλη.

Τα πράγματα είχαν σκορπίσει. Τα γυαλιά μου χαθήκανε. Ο τρίποδας του τηλεσκοπίου που ήταν στο δάπεδο, αφού χτύπησε – ευτυχώς χωρίς πολύ σοβαρό τραυματισμό – τον πίσω επιβάτη στο κεφάλι, βρέθηκε σε δύο μέρη έξω από αυτοκίνητο.

Βρέθηκα στο νοσοκομείο με τέσσερις σειρές ράμματα στο κεφάλι, ράμματα στο χέρι και δέσιμο τένοντα. Τελικά μετά από τέσσερις ώρες εξετάσεων και χειρουργείων βρέθηκα σε θάλαμο με μπανταρισμένο το δεξί χέρι και το κεφάλι και μια πεταλούδα στο αριστερό για να τρέχουν στην φλέβα η αντιβίωση και τα παυσίπονα.

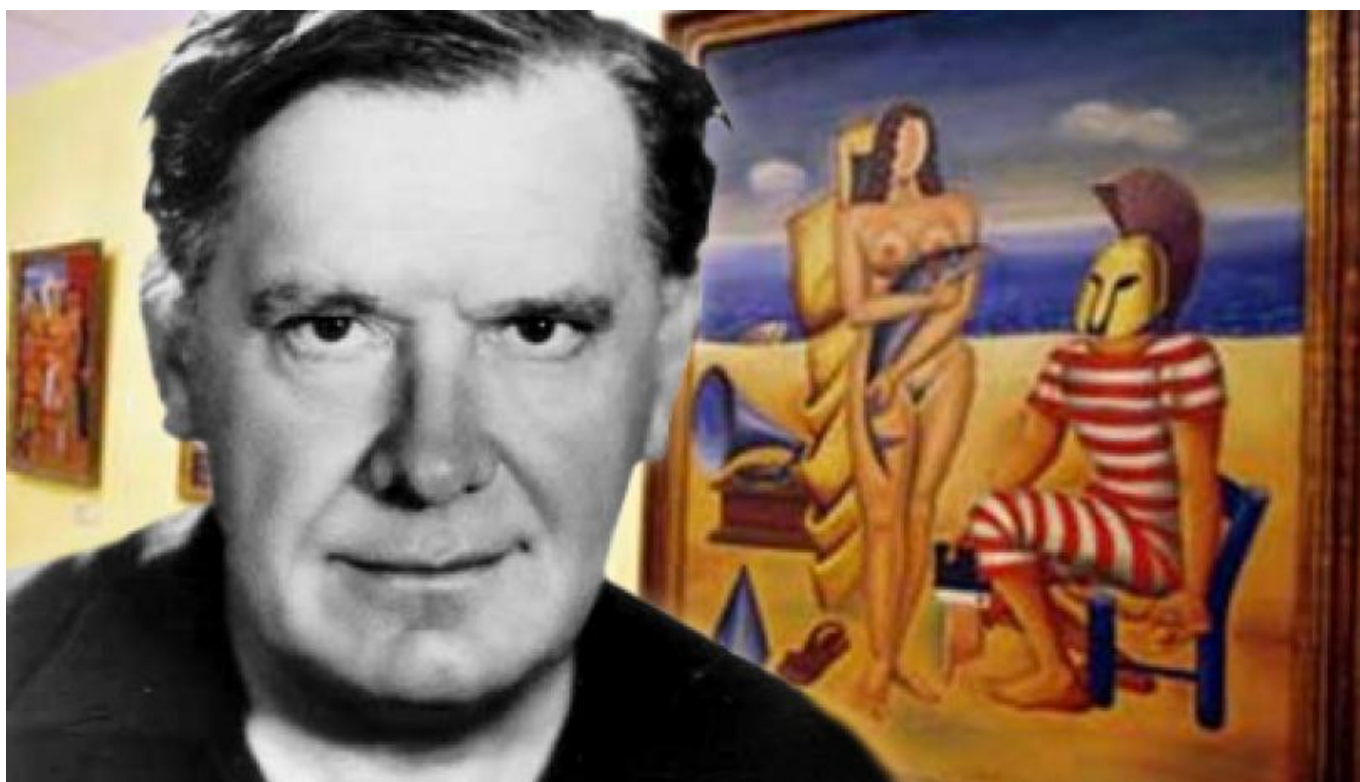
Το νοσοκομείο των Ιωαννίνων είναι άψογο αλλά έλειπε ένας φθηνός νάρθηκας για το δάχτυλο όπου

είχε συμβεί η ρήξη στον τένοντα. Έτσι βάλανε κάτω από το δάκτυλο κάτι σαν ξυλάκι και το κρατούσε μια χαρά ακίνητο. Αθάνατη ελληνική μαστορική (δεν το λέω καθόλου κοροϊδευτικά). Αυτό που με στεναχωρεί είναι ότι πετάξανε όλα μου τα ρούχα, ακόμα και τις καινούργιες αν και λασπωμένες ελαφριές ορειβατικές αρβύλες.

Τα τοιμήματα με τις ενέσεις ξυλοκαΐνης τα αισθάνεσαι δυνατά αλλά μετά από λίγο το δέρμα και οι μύες μουδιάζουν και μπορούν να γίνουν οι ραφές. Ακούς τα αστεία των γιατρών, προσαρμοσμένα κατά περίπτωση, όπως ότι είσαι χοντρόπετσος ή ότι αυτή η κλωστή κάνει για ράψιμο γαλοπούλας κι αυτά σε κάνουν να υπομένεις και να βλέπεις την αστεία πλευρά των πραγμάτων καθώς σκέφτεσαι ότι έχεις ξεφύγει ξώφαλτσα από πολύ σοβαρότερα προβλήματα.

Αναρωτιέμαι, πως ήτανε στους πολέμους παλιότερα, όταν χωρίς καμία τοπική αναισθησία έπρεπε να δαγκώνεις ένα ξύλο για να μην ουρλιάζεις από τον πόνο και να καταφέρεις να στέκεται ακίνητος ενώ σε κόβουν ή σε ράβουν.

Έμεινα στο κρεβάτι κοιτάζοντας το ταβάνι υπό την επήρεια των παυσίπονων. Έβλεπα το ταβάνι να κυματίζει και ανάμεσα να πάλλονται απαλά λαχανί λαχούρια. Εκεί ανάμεσα φαντάστηκα τον Νίκο Εγγονόπουλο, αυστηρό και ειρωνικό μαζί, να μου λέει: «Στρατηγέ, τι γύρευες στα Γιάννενα, εσύ ένας Αρκάς;»

_ Ο Νίκος Εγγονόπουλος καθηγητής του Ε.Μ. Πολυτεχνείου, ζωγράφος, σκηνογράφος και ποιητής (1907 - 1985).

Τα μεγάλα καθαρά δωμάτια του πανεπιστημιακού νοσοκομείου Ιωαννίνων, τα δέντρα και το πράσινο έξω, τα χελιδόνια που φωλιάζουν στα μπαλκόνια και πετάνε κατά δεκάδες, ο γκιώνης και η κουκουβάγια που ακούς το βράδυ, δίνουν μια θετική διάθεση.

Ο 65άρης από τον διπλανό θάλαμο, με καρκίνο στον λάρυγγα καπνίζει δίπλα μου. Βλέποντας τα χελιδόνια μου λέει «Αποφάσισα να το κόψω... να τα δω και του χρόνου». Αναρωτιέμαι τι κάνουν στα μεγάλα νοσοκομεία στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη όπου χωρίς μπαλκόνια βλέπεις από

σκονισμένα παράθυρα το απέναντι τοιμέντο, ακούς κορναρίσματα και φασαρία και αναρωτιέσαι, σαν την Μαφάλντα, όταν πια κατέβεις απ' αυτό το κρεβάτι σε ποια ζωή θα συνεχίσεις.

Το ότι σωθήκαμε από θάνατο ή παράλυση μας έφερε ευθυμία καθώς σε τρεις εβδομάδες μάλλον θα είμαι και εγώ, ο πιο σοβαρά τραυματισμένος, σε πλήρη μάλλον λειτουργικότητα. Δίπλα όμως υπήρχαν άρρωστοι με χρόνια προβλήματα. Αυτό που μου φάνηκε πιο στενάχωρο ήταν η κατάσταση κάποιου στον ίδιο θάλαμο.

Είχε αρθρική ψωρίαση – δερματική αυτοάνοση αρρώστια και όλοι φαινόταν να τον κοιτάζουν σαν να είχε λέπρα. Ήρθε μόνος – έφυγε μόνος, χωρίς συνοδό. Αισθανότανε τα βλέμματα των άλλων και ήταν φανερό ότι είχε μεγαλώσει μέσα σ' αυτό το κλίμα από την ηλικία των οκτώ ετών. Συμμετείχε στα αστεία που λέγαμε αλλά κάπως απόμακρα. Διαπιστώνεις ότι υπάρχει πάντα πολύ μεγαλύτερος πόνος και καημός σε ανθρώπους.

Τέλος, σε 5 μέρες πήρα εξιτήριο με οδηγίες για την συνέχεια. Ο βοηθός του γιατρού μου έδωσε ένα χαρτί για να πάρω μια ειδική αντιβίωση. Δεν υπήρχε πουθενά και φυσικά πήρα το ελληνικό γενόσημο. Αναρωτιέμαι πια η διαφορά; Αν υπήρχε κάποιο πρόσθετο που κάνει την διαφορά ας γράφανε και αυτήν την δραστική ουσία στην συνταγή.

Ασύμμετρα συμπεράσματα

Δεν πρέπει ξεκινάει να οδηγεί κανείς χωρίς να φοράνε όλοι οι επιβάτες ζώνη, ακόμα και όσοι κάθονται στο πίσω κάθισμα. Αν δεν φορούσαμε ζώνες και οι τρεις θα είμαστε ή νεκροί ή παράλυτοι.

Δεν πρέπει να έχεις βαριά μεταλλικά ή αιχμηρά αντικείμενα μέσα στην καμπίνα. Μπορούν να επιφέρουν βλάβη, όπως και έγινε στην περίπτωση μας.

Όταν υπάρχει τραυματίας πρέπει να τον ξαπλώνουμε απαλά χάμου. Διαφορετικά κινδυνεύει περισσότερο. Δίνουμε σημασία στο αίμα αν υπάρχει ακατάσχετη αιμορραγία.

Είναι μεγάλη παρηγοριά να αφηθείς μέσα στον πόνο να ψιθυρίσεις «ωχ θεέ μου» ακόμα και αν είσαι άθεος.

Είναι μεγάλη παρηγοριά να βλέπεις μετά τον νοσοκομείο την μάνα σου, αυτή να κλαίει και να παραπονιέται που της το κρύψατε και εσύ να είσαι σε θέση να της λες αστεία.

Όταν βρεθείς τυχαία λίγο πριν τον θάνατο ή με μια ανήκεστο βλάβη χωρίς να φέρεις ευθύνη καταλαβαίνεις καλά το «Ματαιότης ματαιότητων, τα πάντα ματαιότης» Εκκλησιαστικής (1:2).

Δημήτρης Γ. Μπούσμπουρας

Πηγή: [Κουτσομύλι](#)